

[Axel Kristensen.]

dres, og usikkerheden om, hvad der bliver gældende fra 1. januar 1966, bør fjernes snarest og erstattes med en frigørelsesafgift.

Til slut kan jeg atter understrege, at venstre vil fastholde kravet om grundstigningsskyldens fulde bortfald.

Gottschalek-Hanson: Det høje ting befinder sig i dag i en ret usædvanlig situation. Vor opgave er at tage stilling til et lovforslag, der søger at fjerne lovbestemmelser, som for det første for en stor dels vedkommende kun er ganske få år gamle, og som for det andet har været et vigtigt led i en politik, der har haft til formål at omforme vort samfund gennem afskaffelse af den private ejendomsret til jordværdierne, og endelig bestemmelser, som har været selve mærkesagen for den såkaldte trekantregering i perioden fra 1957 til 1960. Om disse lovbestemmelser, der alle vedrører den afgiftspligtige grundværdistigning, gælder yderligere, at de er blevet vedtaget her i tinget under konsekvent tilsidesættelse af alle oppositionens indvendinger og advarsler — og de har som bekendt været mange — samt at de i praksis har vist sig så urimelige og uhensigtsmæssige, at de i løbet af få år har afsløret sig som en af de største fejltagelser, lovgivningsmagten har begået.

Der er derfor al mulig grund til at udtrykke tilfredshed med, at der nu bliver mulighed for at få løst den højst påkrævede opgave, der består i at få fjernet grundværdistigningsafgiften som et led i vort beskatningssystem. Men det er rimeligt at nævne, at det ikke er en opgave, som regeringen har påtaget sig på sin egen tilskyndelse eller frivilligt, fordi den føler, at den har begået en fejl, som den selv burde have været den første til at rette. Når dette lovforslag i dag er til behandling, skyldes det først og fremmest den folkeafstemning, der fandt sted den 25. juni i fjor, hvor vælgerne sagde nej til yderligere udhuling af ejendomsretten. Det gav grundværdistigningsafgiftsmodstanderne i dette høje ting nye

kræfter og nye muligheder for at få fremmet vore synspunkter.

Grundstigningsskylden var ikke berørt — det vil jeg gerne understrege — da regeringen i foråret 1963 fremlagde sine jordlovsforslag; men under forhandlingerne om disse forslag fremsatte venstre og det konservative folkeparti forslag om, at der omgående blev truffet foranstaltninger, så yderligere stigning i grundværdistigningsafgiften kunne undgås. Dette forslag blev imidlertid fejet tilside med den samme brede hånd og på samme måde som de to partiers øvrige alternative forslag til jordlovskomplekset.

Straks efter folkeafstemningen bebudede vi forslag om grundværdistigningsafgiftens fuldstændige bortfald. Dette lovforslag fremsatte jeg på venstres og det konservative folkepartis vegne den 12. december 1963. Den 6. marts 1964 kom regeringen med sit forslag om en udskydelse af ejendomsskyldvurderingen, der må opfattes som en forløber for det lovforslag, som vi i dag har til behandling.

Den eneste anerkendelse, der er grund til at yde regeringen, er en anerkendelse af, at den straks efter folketingsvalget har åbnet mulighed for, at folketinget kan komme videre i arbejdet med grundværdistigningsafgiftens afvikling; men sent er jo også bedre end aldrig, selv om det unægteligt kan siges, at dette arbejde aldrig ville have været påkrævet, hvis man helt havde undgået at inkludere sig på denne fortlivlede og umulige lovgivning.

Grundværdistigningsafgiften blev indført her i landet, fordi man mente hermed at kunne opnå to formål: at inddrage den samfundsskabte stigning i jordværdien og at holde grundpriserne nede. Intet af disse formål er efter min mening nået; de må tværtimod siges at være forfejlet på afgørende måde. Afgiften har virket således, at det i vidt omfang er blevet rent nominelle, inflationsskabte og til en vis grad også arbejdsskabte værdier, der er inddraget. Dette skyldes ikke mindst den skærpelse af